

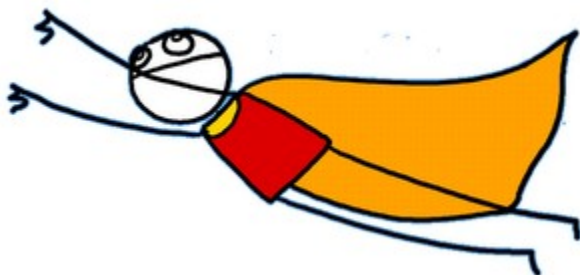
MATILDE MARTÍNEZ SALLÉS

Explicaré una altra experiència de col.laboració entre col.legues. Aquesta es va dur a terme el curs passat i va ser entre dues classes de català de 1r d'ESO i l'Aula d'Acollida.

Per contextualitzar-la, cal dir que al meu centre, el Departament de Català té programada una activitat d'expressió oral obligatòria per a tots els alumnes de l'ESO del centre, és a dir, cada alumne i alumna de l'ESO, cada trimestre, ha de fer una **exposició oral** davant la resta de la classe. Segons el curs, es trien uns temes o uns altres, i, també segons el curs, l'exposició ha de tenir més o menys durada (de 3 , 5, 7 minuts). És una activitat molt important de cara a la utilització del català ja que l'entorn lingüístic dels alumnes fora del centre, i fins i tot al mateix centre, és castellanoparlant i els ofereix molt poques ocasions d'expressar-se públicament en català. El fet d'haver de fer exposicions orals els permet de practicar una de les habilitats de l'expressió oral de forma monogestionada, molt ben definida en el **MCER**, a més d'actuar socialment, al davant de tota la classe.

La col.laboració entre la classe de català i l'Aula d'Acollida va consistir en el fet que la professora de català de 1r d'ESO, la Dolors Sànchez, deixés sortir de la seva aula sistemàticament, quatre alumnes , per torns, perquè anessin a l'Aula d'Acollida a preparar la seva exposició oral. Un cop a la setmana, doncs, a l'Aula d'Acollida rebíem quatre nois i noies de 1r d'ESO que venien a fer una preparació de la seva exposició oral. De fet en rebíem 8 d'alumnes, en dues vegades, ja que l'activitat es feia amb dos grups de 1r d'ESO.

Com es feia aquesta preparació? La seqüència la podeu llegir **en aquest document**:

L'experiència va ser tot un èxit !

a) Pel què fa a la motivació dels “visitants”. No penseu que el nivell d'aquests alumnes era sempre molt alt, al contrari, molts d'ells tenien serioses dificultats a l'hora d'encarar una tasca que mai no havien fet i que superava allò que creien que podien fer. La circumstància de poder fer una preparació més individualitzada, sortir de la rutina de la classe, poder estar actius durant tota l'hora, la curiositat de treballar amb els alumnes nouvinguts i a l'Aula d'Acollida, poder utilitzar Internet, poder assajar l'exposició...els donava seguretat. Molts van treure molt bona nota quan van fer l'exposició a la seva aula ordinària, davant la seva professora i els seus companys habituals i n'estaven molt satisfets. Molts van demanar de venir més hores a l'Aula d'Acollida o fins i tot de poder assajar i repetir l'exposició a l'hora del pati, al davant del alumnes d'acollida, per estar segurs que ho feien bé.

b) Pel què fa a la motivació dels alumnes de l'Aula d'Acollida ja que era una activitat diferent, feta a la seva aula i en què ells tenien un paper d'observadors i ajudants.

c) Pel què fa a la qualitat de les exposicions que es va poder constatar eren cada cop més acurades i seguien unes pautes molt clares.

d) Pel què fa a la competència oral dels alumnes nouvinguts ja que, després d'uns mesos d'observació de les exposicions dels altres, ells i elles també havien de fer una exposició oral sobre un tema, seguint la pauta general.

Aquesta experiència forma part d'un inventari de possibilitats de treball conjunt entre les classes ordinàries i les Aules d'Acollida d'un mateix centre; en aquest cas, com en el ja explicat de les **Parelles lingüístiques**, entre les classes de català dels alumnes de l'ESO ordinària i l'Aula d'Acollida. En ambdós casos, i també en el de **la col.laboració amb el professor de Tecnologia, es tracta d'aprofitar les energies, de sumar situacions d'aprenentatge i de propiciar, així, nous aprenentatges.**

Aquest curs, de moment, no ha estat possible repetir l'experiència perquè no coincideixen els meus horaris amb els de la col.lega amb qui vaig col.laborar. Això em duu a reflexionar sobre la força però també la fragilitat de les pràctiques nascudes per complicitats i afinitats personals i la lamentable manca de continuïtat i de petjada de tota la seva riquesa. Només fa falta que hi hagi un petit canvi i ja no es poden repetir. Una pena.

Per això l'he escrit i d'aquesta manera en deixo constància.

Potser així podrà aprofitar-se'n algú i animar-se a fer alguna cosa semblant (que, sempre dic el mateix, però és que m'agradaria molt poder compartir totes les coses que faig).